

Arrest

nr. 272 999 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2022 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. M. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Bni Bouayach

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 15.04.2021, werd geweigerd op 23.07.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 22.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij geen nieuw relevant stuk werd voorgelegd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzage zijn aanvragen dat zijn volgende aanvraag geen kans maakte temeer hij geen enkel relevant stuk voorlegde dat zou vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen, EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene heeft geen legaal in België wonende partner of minderjarige kinderen. Een inreisverbod voor betrokkene betekent geen breuk met haar zus. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar zus, dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

‘§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.’

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden. Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu Afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het feit dat verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met zijn Nederlandse zus.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. Met name dat verzoeker geen voorgaanden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden heeft in België....

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van drie jaar enkel en alleen omdat er twee aanvragen gezinshereniging werden ingediend en één bevel om het grondgebied niet werd gerespecteerd, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van drie jaar

1.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van drie jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

3.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Wat betreft de termijn van drie jaar:

Eerste subonderdeel,

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is opvallend.

In eerste instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

In tweede instantie stelt verwerende partij dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoeker wenst reeds te benadrukken dat verwerende partij deze stelling nergens hard maakt.

Verder stelt verwerende partij rekening gehouden te hebben met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker. Meer nog er wordt nergens melding gemaakt van de hoorplicht. De raadsman van verzoeker mocht het administratief dossier van verzoeker verder niet ontvangen.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

De maximumtermijn wordt meteen opgelegd, hoewel verzoeker geen enkele voorgaande heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden in België heeft, niet gehoord werd, ...

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De maximumtermijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

Hier wenst verzoeker te benadrukken absoluut niet akkoord te kunnen gaan met de bewoordingen als dat hij artikel 47 Vreemdelingenwet zou misbruiken om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoeker heeft geen andere aanvraag gezinshereniging ingediend. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier van verzoeker. Wat dit motief hier dan ook komt doen, blijft een raadsel. Vermeld motief wordt hierbij dan ook duidelijk weerlegd.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk, dat zij verschillende familieleden in België heeft... .

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode

van drie jaar enkel en alleen omdat verzoeker tweemaal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van drie jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 of 2 jaar.

Er zijn in casu specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Zo wordt er geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft zijn zus en haar gezin in België. Hij onderhoudt met allen intensieve nauwe familiale contacten.

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. Immers, verzoeker heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. Verder heeft hij geen voorgaanden en is hij geen gevaar voor de openbare orde. Ook haalt verwerende partij foute informatie aan, met name het zogenaamd willen misbruiken van artikel 47 Vreemdelingenwet om een andere verblijfsprocedure op te starten. Deze totaal onaanvaardbare, foutieve stelling kan niet aanvaard worden als een deugdelijke motivering.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. “

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gaat het niet om een “loutere frase” maar wordt wel degelijk specifiek ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt, na een afweging van alle relevante gegevens, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekende partij betoogt dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van een inreisverbod op zich en dat er bijgevolg geen legale basis aangeduid is. Met haar betoog gaat verzoekende partij er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekende partij betwist geenszins dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel van 23 juli 2021, haar betekend op 26 juli 2021. Evenmin betwist zij dat haar op 16 februari 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt *“De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”*

In casu blijkt uit de omstandige motivering terzake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een eerdere verwijderingsmaatregel naast zich neer heeft gelegd, dat zij twee keer na elkaar een verblijfsaanvraag heeft ingediend waarbij bij de tweede aanvraag geen enkel relevant stuk werd voorgelegd zodat er sprake is van proceduremisbruik, dat zij voorts een gezonde volwassen persoon is die verondersteld wordt op zelfstandige wijze een leven te kunnen opbouwen in het herkomstland, dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België, noch van minderjarige kinderen of enige medische problematiek, en dat een inreisverbod geenszins maakt dat zij geen contact kan onderhouden met haar in België verblijvende familieleden via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door de familie in Marokko.

Zoals duidelijk blijkt beperkt de verwerende partij zich niet tot de loutere vaststelling dat verzoekende partij een tweede verblijfsaanvraag heeft ingediend met haar zus maar schetst de verwerende partij alle relevante gegevens – niet alleen omtrent de verblijfsaanvragen van verzoekende partij – maar ook het feit dat verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd en er voorts geen elementen zijn die het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel maken. Het betoog van verzoekende partij waar zij erop wijst dat zij geen gevaar is voor de openbare orde doet geen afbreuk aan de gegeven motivering. Verzoekende partij betwist geenszins dat zij een eerdere verwijderingsmaatregel naast zich neer heeft gelegd, dat zij geen medische problematiek kent, dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft en dat van haar mag verwacht worden dat zij op zelfstandige wijze een leven in Marokko kan opbouwen, noch maakt zij aannemelijk dat zij beschermenswaardige familiale belangen heeft op het Belgische grondgebied (zie voor dit laatste de bespreking van het tweede middel). Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat verzoekende partij de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft misbruikt. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij dit laatste niet hard maakt, kan zij niet worden

gevolgd. Immers motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk: *“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 15.04.2021, werd geweigerd op 23.07.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 22.09.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij geen nieuw relevant stuk werd voorgelegd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzage zijn aanvragen dat zijn volgende aanvraag geen kans maakte temeer hij geen enkel relevant stuk voorlegde dat zou vermogen een tot een andere beoordeling te komen”*. (eigen onderlijning). De verzoekende partij lijkt te betwisten dat zij tweemaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse zus indiende, doch het gegeven dat zij tweemaal na elkaar een dergelijke aanvraag heeft ingediend blijkt wel degelijk onomstotelijk uit het administratief dossier. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de aanvragen werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoekende partij er inderdaad voor om tegen de eerste weigeringsbeslissing geen beroep in te stellen zodat zij in de wettigheid van deze weigeringsbeslissing berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van haar Nederlandse zus, zonder daarbij evenwel relevante stukken te voegen die een andere beoordeling dan deze gemaakt in de eerste weigeringsbeslissing zouden toelaten. Op die manier verkreeg de verzoekende partij bij de hernieuwde aanvraag automatisch het voorziene attest van immatriculatie. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat de procedure, zoals voorzien in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, werd misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen. Het snel indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na een eerdere weigeringsbeslissing of na meerdere eerdere weigeringsbeslissingen (zonder bovendien de wettigheid van de opeenvolgende weigeringsbeslissingen te betwisten) kan de betrokken vreemdeling wel degelijk ten kwade kan worden geduid. Dit blijkt overigens reeds uit de bepaling van artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet dat toelaat een risico op onderduiken vast te stellen wanneer de betrokkene, onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zoals ook blijkt werd in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken om die reden vastgesteld in het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 februari 2022 waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

Gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat verzoekende partij de procedure van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft misbruikt. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat vastgesteld werd dat verzoekende partij een gezonde, volwassen persoon is die onafhankelijk een leven kan opbouwen in het herkomstland en dat zij contact met haar familie in België kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en bezoeken in Marokko.

Evenmin kan verzoekende partij, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij in casu gedaan heeft.

2.8. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen verwijzing naar voormeld artikel werd opgenomen. Bovendien

heeft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking op een verwijderingsmaatregel terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

2.9. Waar verzoekende partij tenslotte nog de schending aanvoert van de artikelen 1, §2, 3° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet laat zij na te duiden op welke wijze voormelde bepalingen door het bestreden inreisverbod geschonden worden. Het eerste middel is dan ook in die mate onontvankelijk.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

1. Artikel 8 EVRM en het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

2.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing nergens verwezen naar een formele vragenlijst. Verzoeker is op geen enkel moment bevraagd betreffende artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

‘a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).’ Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en op zijn gezondheid.

Verzoeker wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738)

De bestreden beslissing dient bijgevolg om vermelde redenen vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoeker.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord door een ambtenaar waar hij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van zijn gezins- en privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

“Hierbij werd weldegelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt....

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.’

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoeker niet gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Nergens maakt verweerder immers melding van de ouders van verzoeker die over legaal verblijf in Nederland beschikken. Verzoeker herhaalt dat hij intense familiale banden heeft met zijn zus en haar gezin. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker benadrukt afhankelijk te zijn van zijn zus om te overleven, dit blijkt ook uit de aanvragen gezinshereniging inzake. Verder beschikken zijn ouders over legaal verblijf in Nederland. Omwille van de bestreden beslissing zal verzoeker aldus tevens zijn ouders niet meer kunnen bezoeken in Nederland.

In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoeker wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt wel degelijk een inbreuk in in het gezinsleven van verzoeker. De bestreden beslissing houdt voor verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in, hij zal zijn zus drie jaar niet kunnen bezoeken.

De bestreden beslissing houdt aldus onvoldoende rekening met het werkelijk gezinsleven van verzoeker dat zich aldus niet enkel in België maar vooral ook in Nederland afspeelt nu de ouders van verzoeker aldaar over legaal verblijf beschikken.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er dient steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het familiaal leven van verzoeker.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.12. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod betreft zodat de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig is.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.14. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.15. Verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar familiale banden in België.

2.16. Artikel 8 van het EVRM, dat in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt geen bijzondere motiveringsplicht bevat (RvS 28 november 2017, nr. 239.974), bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd bij het treffen van het bestreden inreisverbod wel degelijk rekening gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt gesteld:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen, EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. (..)

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkene heeft geen legaal in België wonende partner of minderjarige kinderen. Een inreisverbod voor betrokkene betekent geen breuk met haar zus. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar zus, dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.”

Waar verzoekende partij wijst op de band met haar zus en haar gezin, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit het arrest nr. 272 998 van 19 mei 2022 waarbij het beroep van verzoekende partij tegen de afwijzing van haar verblijfsaanvraag werd verworpen: *“heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar zus in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar zus. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar zus om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij die 36 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd - zij toont immers niet anderszins aan - maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze verder*

zou kunnen zetten, dit temeer uit eerdere visumaanvragen kort verblijf gebleken is dat zij economisch actief was in Marokko en zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Wat naar voren komt uit deze eerdere visumaanvragen doet bijgevolg niet kennelijk onredelijk besluiten dat uit niks blijkt dat verzoekende partij niet op zelfstandige wijze haar leven zou kunnen verderzetten in Marokko. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar zus, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar zus en eventuele andere familieleden in België onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.”

De Raad herneemt deze overwegingen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nog verwijst naar haar ouders die in Nederland zouden wonen, maar ook hier kan dezelfde redenering gehanteerd worden. Verzoekende partij, die volwassen is, maakt niet aannemelijk dat zij met haar ouders een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij de contacten met haar ouders niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar ouders in Marokko. Het inreisverbod verhindert dit geenszins.

Verzoekende partij maakt in het geheel niet aannemelijk dat de door de verwerende partij gegeven motivering stereotiep zou zijn en geen rekening zou houden met haar familiale omstandigheden. De Raad wijst er daarenboven op dat, zelfs indien de motivering stereotiep zou zijn, *quod non*, dit geenszins maakt dat de gegeven motivering niet pertinent of niet afdoende zou zijn.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij sinds 2021 in België op preciaire wijze verblijft, laat geenszins toe te besluiten dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair verblijf sinds 2021 in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing/verbod het grondgebied gedurende een periode te betreden, een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Nu niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied, of ruimer waar zij verwijst naar haar ouders in Nederland, en zij evenmin iets inbrengt tegen de vaststellingen dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België en zij evenmin medische problemen heeft, maakt verzoekende partij ook geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij ook niks inbrengt tegen de vaststellingen aangaande artikel 3 EVRM. Zij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan deze motivering.

2.17. De verzoekende partij voert voorts, ook in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aan dat haar hoorrecht en bijgevolg artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) geschonden is.

Naast haar theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat zij niet werd gehoord.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van inreisverbod voor de duur van drie jaar (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij stelt concreet dat: *“Nergens maakt verweerder (..) melding van de ouders van verzoeker die over legaal verblijf in Nederland beschikken. Verzoeker herhaalt dat hij intense familiale banden heeft met zijn zus en haar gezin. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch Verzoeker benadrukt afhankelijk te zijn van zijn zus om te overleven, dit blijkt ook uit de aanvragen gezinshereniging inzake. Verder beschikken zijn ouders over legaal verblijf in Nederland. Omwille van de bestreden beslissing zal verzoeker aldus tevens zijn ouders niet meer kunnen bezoeken in Nederland.”*

De Raad herhaalt dat deze familieleden niet kunnen aanschouwd worden als een kerngezin zodat de beschouwingen van verzoekende partij niet van aard kunnen zijn om het bestreden inreisverbod te kunnen wijzigen. Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar privéleven volstaat het te verwijzen naar de bespreking hoger dienaangaande onder punt 2.16..

Het onderdeel dat de schending aanvoert van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest is ongegrond.

2.18. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER